

Meer eenduidigheid bij verlenging voorlopige hechtenis tijdens hoger beroep

Ralph Takens en Geertjan van Oosten
advocaat te Utrecht respectievelijk Amsterdam¹

Na het uitspreken van het vonnis in eerste aanleg is de voorlopige hechtenis gebaseerd op artikel 66 lid 2 Sv, waarin is bepaald dat de termijn van gevangenhouding van rechtswege voortduurt tot 60 dagen na de dag van de einduitspraak. Dit is sinds 1 januari jl., toen diverse strafvorderlijke wijzigingen in werking traden,² niet veranderd.³

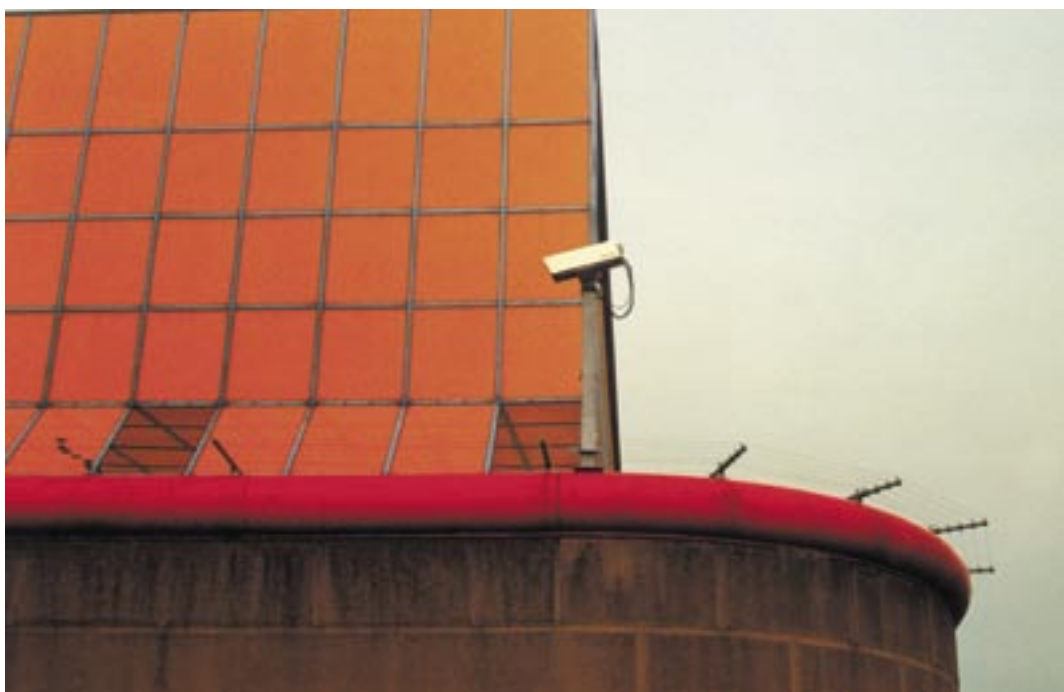
Indien de zaak binnen 60 dagen niet zittingsklaar blijkt, hetgeen in nagenoeg alle zaken het geval is, dient de voorlopige hechtenis door de raadkamer van de appelrechter te worden verlengd (artikel 75 lid 3 Sv). Nieuw is dat het OM direct de verlenging met de langst mogelijke termijn kan vorderen, te weten 180 dagen, te rekenen vanaf de datum van de einduitspraak in eerste aanleg.⁴ Met deze wijziging zijn de onder het oude recht *verplichte* tussentijdse (60-daagse) verlengingszittingen afgeschaft.⁵

De wijze waarop de raadkamer van het hof de vordering moet beoordelen is gedeels gelijk aan die in eerste aanleg, nu artikel 75 lid 1 Sv een schakelbepaling bevat die de artikelen 65 lid 2, 66 lid 2 en 67 t/m 69 Sv van overeenkomstige toepassing verklaart. Voor het continueren van de voorlopige hechtenis in hoger beroep dient dan ook nog steeds sprake te zijn van simpel gezegd ‘gevallen, bezwaren en gronden’.

Het vonnis in eerste aanleg heeft echter een bijzondere positie gekregen, nu de wetgever bij de recente wetwijziging tot uitdrukking heeft gebracht dat hieraan meer belang moet worden gehecht. Hiermee wordt benadrukt dat het hoger beroep een ander karakter heeft en aan andere waarborgen dient te voldoen dan de berechting in eerste aanleg.⁶

Kan de voorlopig gedetineerde cliënt er op rekenen dat zijn hechtenis eindigt als de berechting in totaal langer duurt dan de in eerste aanleg opgelegde ‘netto’straf? De hoven beslissen hierover verschillend. Vandaar een pleidooi voor eenduidigheid en een voorstel voor een wettelijke bepaling.

Foto: Andre Kljisen

Gevangenis in Schiedam

VONNIS ALS BASIS

In de eerste plaats kunnen ernstige bezwaren (artikel 75 lid 1 juncto art. 67 lid 3 Sv) na een veroordelend vonnis eenvoudiger worden vastgesteld. Het tweede lid van artikel 75 Sv bepaalt immers dat onder het begrip ‘ernstige bezwaren’ ook het veroordelend vonnis in de vorige aanleg kan worden verstaan. Kortom, als er een veroordelend vonnis is, dan zijn de ernstige bezwaren in beginsel gegeven. In beginsel, want er bestaat natuurlijk altijd de mogelijkheid dat de feiten zich in hoger beroep ten gunste van de verdachte wijzigen (waarbij de verdediging een rol kan spelen door in de tijd tussen het veroordelend vonnis en de behandeling in hoger beroep ex arti-

kel 411a Sv onderzoekshandelingen – zoals het horen van getuigen – door de rechter-commissaris te laten uitvoeren).

In de tweede plaats is aan het eerste lid van artikel 75 Sv⁷ toegevoegd dat het vonnis in eerste aanleg een zelfstandige *grond* voor voorlopige hechtenis vormt zolang de duur van de opgelegde vrijheidsbenemende straf – het onvoorwaardelijke deel van de gevangenisstraf – de duur van de ondergane hechtenis niet overschrijdt. Het tijdens het hoger beroep wegvallen van de ‘klassieke’ gronden (geschokte rechtsorde, recidive-, vlucht- en collusiegevaar) vormt dus geen beletsel meer voor een langer verblijf in een huis van bewaring.

VOOR EN NA BEGIN VAN ZITTING

Zolang de zaak nog niet ter zitting is behandeld (pro forma of inhoudelijk) is de zaak simpel.

Artikel 75 lid 4 Sv bepaalt dat de voorlopige hechtenis in dat geval slechts wordt verlengd indien de voorlopige hechtenis de tenuitvoerlegging van het vonnis niet overtreft. In dit geval is de vervroegde invrijheidstelling ex artikel 15 Sr van toepassing. Omdat artikel 75 lid 4 Sv van 'tenuitvoerlegging' spreekt, heeft de verdachte in beginsel recht op aftrek van ongeveer eenderde deel van de opgelegde onvoorwaardelijke gevangenisstraf.⁸

Met het nieuwe artikel 75 Sv is bovendien geen wijziging van de bestaande praktijk beoogd, namelijk dat tot invrijheidstelling moet worden overgegaan bij het bereiken van de fictieve v.i.-datum, indien geen hoger beroep was ingesteld. Dit dient volgens ons ook een reflexwerking te hebben op de situatie nadat de inhoudelijke behandeling van de strafzaak formeel is begonnen.

Maximaal 180 dagen na de einduitspraak in eerste aanleg dient het onderzoek ter terechtzitting een aanvang te nemen. Die terechtzitting kan een pro forma-karakter hebben. Artikel 415 Sv verklaart artikel 282 Sv van overeenkomstige toepassing op de procedure in hoger beroep. Dat houdt in dat na schorsing van de behandeling van het onderzoek ter terechtzitting de termijn van de schorsing op een termijn van niet meer dan 1 maand of – in geval van klemmende redenen – 3 maanden wordt gesteld. De voorlopige hechtenis duurt dan van rechtswege voort (artikel 75 lid 1 juncto 66 lid 2 Sv)⁹.

Verdere tijdslimiet is dan nog dat de zaak in beginsel binnen een redelijke termijn dient te worden afgedaan. Daarnaast – en vooral – dient ook in hoger beroep getoetst te worden of er een situatie van artikel 67a lid 3 Sv is bereikt. Artikel 67a lid 3 Sv is in artikel 75 lid 1 Sv immers van overeenkomstige toepassing verklaard. Zodra het onderzoek ter zitting is aangevangen is het aan het gerechtshof om (doorgaans op verzoek van de verdediging, maar het hof kan hiertoe uiteraard ook

ambtshalve toe overgaan) te beoordelen of de voorlopige hechtenis dient te worden opgeheven.¹⁰

Uit het vierde lid van artikel 75 Sv vloeit niet voort dat de verdachte in vrijheid dient te worden gesteld zodra de fictieve v.i.-datum is bereikt *nadat* het onderzoek ter zitting is begonnen.¹¹ Rechtaardiging voor het verschil kan zijn dat de zittingsrechter de mogelijkheid heeft om de zaak meer ten gronde te toetsen. Op basis van onze ervaring menen wij dat die mogelijkheid niet goed kan worden gerealiseerd. De zaak is immers nog niet klaar voor inhoudelijke behandeling, of de zittingsruimte van het hof laat nog geen inhoudelijke behandeling toe. De raadsheren op de pro forma-zitting zijn vaak niet degenen die uiteindelijk de zaak zullen afdoen. Bovendien bemoeilijkt de omvang van het dossier nogal eens dat andere raadsheren dan degenen die zich met de inhoudelijke behandeling zullen bezighouden, zich de inhoud volledig eigen maken. De stukken waaruit de 'sfeer' van de zaak goed valt te proeven (de uitwerking van het vonnis en de processen-

- 1 Mr. R.I. Takens is advocaat bij Starmans & Van Ruyven; mr. G.J. van Oosten is redactielid en advocaat bij De Vilder & Van Oosten.
- 2 Wet van 10 november 2004 tot wijziging van het Wetboek van Strafvordering houdende enkele wijzigingen in de regeling van de voorlopige hechtenis, Staatsblad 2004 nr. 578, in werking getreden op 1 januari 2005 na publicatie bij Staatsblad 2004, nr. 639.
- 3 Het was noodzakelijk hieromtrent een regeling te treffen, nu de hoofdregel bepaalt dat een vonnis niet kan worden geëxecuteerd zodra hoger beroep is ingesteld (art. 557 Sv). Zonder nadere regeling zou de verdachte door hoger beroep aan te tekenen zijn onmiddellijke invrijheidstelling kunnen bewerkstelligen.
- 4 Voor een kritische noot bij de totstandkoming van deze wet zij verwezen naar: L.C.M. Jurgens en S.T. van Berge Henegouwen, *NJB* 1999-2, blz. 80-82.
- 5 De voorlopig gedetineerde kan overigens tussentijds steeds opheffing of schorsing van de voorlopige hechtenis verzoeken.
- 6 Blijkens de Memorie van Toelichting (Tweede Kamer, vergaderjaar 2003-2004, 29 253, nr. 3, p. 9.) is aansluiting gezocht bij art. 5 EVRM. Daarin wordt aangegeven in welke gevallen en onder welke voorwaarden vrijheidsbeneming is toegestaan. In art. 5 lid 1 onder a EVRM is als grondslag voor vrijheidsbeneming genoemd: 'the lawful detention of a person after conviction by a competent court.' Daaronder dient ook te worden verstaan een veroordeling door de rechter in eerste aanleg. In de Memorie van Toelichting wordt er op gewezen dat de voorlopige hechtenis in eerste

- aanleg dient te voldoen aan artikel 5 lid 1 onder c EVRM waarin met name is gewaarborgd dat de verdachte 'promptly' voor een bevoegde autoriteit wordt geleid teneinde zijn rechten te kunnen uitoefenen en dat de verdachte 'shall be entitled to trial within a reasonable time or release pending trial'. Na de berechting is deze waarborg niet meer van toepassing. Het eindvonnis wordt dan ook gezien als een sterke grond voor voortzetting van de vrijheidsbeneming.
- 7 In art. II lid 2 van de wetwijziging is overgangsrecht opgenomen. In zaken waarin hoger beroep is ingesteld voor 1 januari 2005 blijft het oude art. 75 Sv van toepassing. Ons is gebleken dat nog wel eens abusievelijk het nieuwe art. 75 Sv is toegepast, terwijl de betreffende strafzaak nog onder het oude art. 75 Sv valt. De verdediging dient hier dus alert op te zijn omdat de oude situatie gunstiger voor de verdachte kan zijn.
- 8 De Memorie van Toelichting bij de recente wetwijziging (Tweede Kamer, vergaderjaar 2003-2004, 29 253, nr. 3, p. 11) bevestigt dat hiermee een vastlegging is beoogd van een voordien bestaande praktijk, waarbij art. 15 Sr ook werd toegepast: 'Het OM vestigt in zijn advies voorts nog de aandacht op de verhouding tussen de regeling van art. 75 Sv en die van de vervroegde invrijheidstelling. Het is mogelijk dat de datum van de vervroegde invrijheidstelling valt binnen de termijn van verlenging van het bevel tot voorlopige hechtenis. In de praktijk pleegt het gerechtshof met deze datum rekening te houden door de verlenging van het bevel niet tot voorbij de datum van de vervroegde invrijheidstelling te laten lopen. De wettekst van art. 75 Sv shept

- geen verplichting. Het OM vraagt of deze onduidelijkheid, die zich ook in het vierde lid van art. 75 Sv voordoet, met dit wetsvoorstel kan worden wegenomen. Aan deze wens is tegemoetgekomen met redactionele aanpassingen van het vierde en zesde lid van art. 75 Sv. De redactionele aanpassingen verhelderen dat bij de toepassing van deze bepalingen uit dient te worden gegaan van de datum van vrijlating bij toepassing van vervroegde invrijheidstelling.⁷
- 9 Wanneer het bevel is gegeven op de terechtzitting, dan wel binnen de krachtens het eerste lid van artikel 66 Sv bepaalde termijn het onderzoek is aangevangen, blijft het bevel van kracht totdat zestig dagen na de dag van de einduitspraak zijn verstreken.
- 10 Of geschorst, maar dat valt buiten het te bespreken kader (nl. art. 80 Sv e.v.).
- 11 Reijntjes vindt dat dit onderscheid valt te rechtvaardigen doordat de verantwoordelijkheid van de, niet met het onderzoek naar de feiten belaste, raadkamer is overgenomen door de zittingsrechter zelf, die in elk geval de *mogelijkheid* heeft van een beoordeling ten gronde. Prof. mr. J.M. Reijntjes, 'Voorlopige hechtenis en vervroegde invrijheidstelling', *Trema* 2003-9, p. 376-379.
- 12 De pro forma-kamer dient immers ook ten aanzien van andere punten een beslissing te nemen, waaronder verweren gestoeld op artikel 348 Sv, verzoeken tot aanhouding en onderzoekswensen.
- 13 Het verzoek zal in beginsel door de raadkamer worden behandeld (art. 21 Sv), tenzij het verzoek dusdanig kort voor een volgende zitting wordt ingediend dat het daar kan worden behandeld.

Als de v.i.-datum later valt dan 180 dagen na het vonnis, en die datum vóór het eindarrest zal zijn bereikt, is de cliënt onzeker van zijn invrijheidstelling

verbaal van de zitting) zijn – door late inzending door de rechtbank – bovendien vaak nog niet beschikbaar. Ten aanzien van de voorlopige hechtenis vervult de ‘pro forma-kamer’ feitelijk een vergelijkbare functie als de raadkamer.¹²

Terzijde zij het volgende opgemerkt. Wanneer na de pro forma-zitting een verzoek tot opheffing/schorsing wordt gedaan, zal men merken dat het verzoek hoogstwaarschijnlijk gewoon door de raadkamer wordt behandeld en niet door de zittingsraadsheren.¹³ Die raadkamer zal – uiteraard nog steeds – geen beslissing ten gronde geven. Dan is de beperking van artikel 75 lid 4 eerste zin Sv niet van toepassing, voor welke beperking geen redelijke verklaring valt aan te nemen. De raadkamer (en de ‘pro forma-kamer’) zal ook zonder grondige kennis van het dossier immers één aspect wel goed kunnen vaststellen, namelijk de fictieve v.i.-datum.

VERSCHILLENDE TOEPASSINGEN

Ligt het wel voor de hand dat het eindvonnis van de rechtbank, totstandgekomen op basis van een openbaar en inhoudelijk onderzoek ter terechtzitting en gemotiveerd in een schriftelijk uitgewerkt vonnis, ondergeschikt is aan een gesloten raadkamerbeslissing van het hof?¹⁴ Wij zijn van mening dat de regeling van artikel 75 lid 4 Sv, zolang behandeling van de zaak nog niet ‘echt’ inhoudelijk is aangevangen, in elk geval analoog moet worden toegepast. Het enkele feit dat het onderzoek ter terechtzitting pro forma een aanvang heeft gemaakt, rechtvaardigt niet dat de voorlopige hechtenis vanaf dat moment slechts nog wordt begrensd door de redelijke termijn en artikel 67a lid 3 Sv.

Hoe gaan de hoven in de praktijk met deze onduidelijkheid om? Met andere woorden, kan uit de praktijk wellicht een ‘recht’ worden afgeleid? Uit de eigen praktijken is ons bekend dat de gerechtshoven verschillend beslissen als het aankomt op de vraag of de verdachte in vrijheid dient te worden gesteld bij het bereiken van de fictieve v.i.-datum als de zaak al pro forma is behandeld.

Het gerechtshof Arnhem verleende in een strafzaak een bevel tot opheffing van de voorlopige hechtenis, ook toen de zaak in hoger

beroep al driemaal pro forma was behandeld. Na de eerste pro forma-zitting was de zaak voor nader onderzoek terugverwezen naar de rechter-commissaris. De verdachte werd in hoger beroep in vrijheid gesteld zodra de fictieve v.i.-datum was bereikt.¹⁵

Het gerechtshof Amsterdam liet de voorlopige hechtenis in eerste instantie op een pro forma-zitting stilzwijgend voortduren, maar ging tot opheffing over toen daar onder verwijzing naar de v.i.-datum specifiek om werd verzocht.¹⁶ Het gerechtshof ‘s-Hertogenbosch lijkt op gelijke wijze te beslissen, net als het gerechtshof Leeuwarden.¹⁷

Voor het gerechtshof ‘s-Gravenhage is het echter voorgekomen dat van twee medeverdachten in dezelfde strafzaak de ene verdachte wel in vrijheid werd gesteld, bij het bereiken van zijn fictieve v.i.-datum, en de andere verdachte niet. Het enige in het oog springende verschil was dat bij de ene verdachte de zaak nog niet pro forma was behandeld en bij de andere verdachte wel.¹⁸ Onder uitdrukkelijke verwijzing naar het *nieuwe* artikel 75 lid 4 Sv wees het hof (raadkamer én zittingsrechtsheren) herhaaldelijk gedane verzoeken tot opheffing of schorsing van de tenuitvoerlegging van de voorlopige hechtenis af.

Het is overigens de moeite waard om in de gaten te houden of na het instellen van beroep in cassatie de redelijke termijn van artikel 6 EVRM nog wel wordt gehaald. Het Leeuwarder Hof, één keer in eigen samenstelling en één keer als nevenplaats van het Amsterdamse hof, rekende de door de Hoge Raad waarschijnlijk toe te kennen strafkorting (zie het ‘Redelijke termijnarrest’ of, onaardiger, ‘Kruideniersarrest’¹⁹ van 3 oktober 2000²⁰) op verzoek van de verdediging alvast door en stelde de verdachte tussentijds op vrije voeten²¹.

ONGEWENST

Het maakt dus kennelijk uit waar de procedure in hoger beroep loopt. Het is dan ook verstandig de cliënt hierop in voorkomende

gevallen te wijzen en dan met hem een inschatting te maken van de duur van de procedure in hoger beroep. Dit klemmt temeer omdat het hoger beroep na aanvang van het inhoudelijke onderzoek ter terechtzitting niet meer kan worden ingetrokken. Weliswaar is hier een jurisprudentiële uitzondering op gekomen die inhoudt dat de partij die alsnog het appèl wil intrekken niet-ontvankelijk wordt verklaard bij gebrek aan belang, maar daartoe is wel medewerking van het hof en – indien er sprake is van ‘mee appèleren’ – de advocaat-generaal vereist.

Indien de fictieve v.i.-datum is gelegen binnen 180 dagen na de dag van het eindvonnis in eerste aanleg, zou verwacht kunnen worden dat deze datum wordt bereikt voordat het onderzoek in appèl een aanvang maakt. Een doorlooptermijn van meer dan 180 dagen is, zeker in omvangrijke zaken, immers eerder regel dan uitzondering. Volgens artikel 75 lid 4 Sv moet de cliënt dan ook in dat geval na het bereiken van de v.i.-datum in vrijheid worden gesteld. Indien de cliënt dan op vrije voeten komt (en vervolgens het liefst aantoonbaar wat van zijn leven maakt) zal de animo voor het hof om alsnog een hogere vrijheidsstraf op te leggen niet zijn toegenomen.

Indien de fictieve v.i.-datum is gelegen na 180 dagen na de dag van het eindvonnis in eerste aanleg en verwacht mag worden dat nog voor het bereiken van die datum de strafzaak in hoger beroep kan worden afgedaan (bijvoorbeeld: nader onderzoek is niet vereist), dan lijkt ook geen sprake van een probleem. Het gerechtshof kan dan nog vóór de fictieve v.i.-datum arrest wijzen. Uiteraard blijft de mogelijkheid bestaan dat de cliënt tot een hogere straf wordt veroordeeld, maar dat risico bestaat in hoger beroep per definitie.

Lastiger is de situatie waarbij de v.i.-datum is gelegen na 180 dagen na de dag van het eindvonnis in eerste aanleg en die datum naar verwachting vóór het eindarrest zal zijn bereikt. Bepaalde strafzaken vereisen nou eenmaal dat ook nog in hoger beroep

Omdat de hoven veel zaken door capaciteitsproblemen niet binnen 180 dagen kunnen afdoen, dient een nieuwe wettelijke regeling rechtszekerheid te scheppen

nadere onderzoekshandelingen worden verricht, waaronder bijvoorbeeld het horen van getuigen. Daarmee is doorgaans veel tijd gemoeid. Dan belandt de cliënt in de situatie waarbij in den lande de werking van artikel 75 Sv verschillend lijkt te worden uitgelegd. Een invrijheidstelling bij het bereiken van de fictieve v.i.-datum is dan niet gegarandeerd. Afhankelijk van het gerechtshof waar de zaak in hoger beroep zal dienen, dient de cliënt op deze problematiek te worden gewezen, zodat hij daarmee rekening kan houden bij de afweging of hij in hoger beroep wenst te gaan, dan wel dit hoger beroep wenst door te zetten. Dit achten wij een ongewenste ontwikkeling.

FICTIEVE V.I.-DATUM AANHOUDEN

Wat ons betreft dient de zaak eenduidig te worden beoordeeld en dient ook na pro forma aanvang van de zitting in hoger beroep doorslaggevende betekenis te worden toegekend aan de fictieve v.i.-datum. Een redelijke wetsuitleg brengt dat mee. In de Memorie van Toelichting²² bij de recente wetswijziging heeft de wetgever immers gesteld dat het gerechtshof in de praktijk met de datum van de vervroegde invrijheidstelling rekening pleegt te houden en dat met de redactionele aanpassingen van artikel 75 Sv aan de wens tot verduidelijking op dit punt tegemoet is gekomen. Aan het veroordelend vonnis in eerste aanleg wordt door de wetgever een dui-

delijk grotere rol toegedicht, zodat de fictieve v.i.-datum ook een grotere betekenis zou moeten spelen indien de zaak in appèl al pro forma is behandeld.²³

Terzijde merken wij nog op dat hierdoor ook een mogelijkheid tot misbruik is geschapen, nu het OM een niet gerechtvaardigde invloed kan hebben op het verdere verloop van de voorlopige hechtenis. Indien de fictieve v.i.-datum concreet op relatief korte termijn in zicht komt zou het OM voor die datum de zaak pro forma op zitting kunnen laten aanbrenge. Na aanvang van het onderzoek ter zitting geldt de beperkende werking van artikel 75 lid 4 Sv dan niet meer.²⁴

Voorts is het wettelijk onderscheid tussen de beslissingsmogelijkheden van de raadsheeren in raadkamer ten opzichte van die op de pro forma-zitting onzes inziens vanuit de praktijk bezien niet terecht.

MOGELIJKE WETTELIJKE BEPALING

Wij pleiten dan ook voor ingrijpen door de wetgever. De straf in eerste aanleg dient ook na aanvang van de behandeling in appèl door te werken. In bijzondere gevallen, waarbij nieuwe feiten en omstandigheden rechtvaardigen dat er ernstig rekening mee moet worden gehouden dat het gerechtshof tot een hogere strafoplegging zal komen, zou van de fictieve v.i.-datum kunnen worden afgeweken.²⁵

Wij denken aan toevoeging van een nieuw (vijfde) lid aan artikel 75 Sv, dat als volgt zou kunnen luiden: 'Zodra het onderzoek op de terechtzitting in hoogste feitelijke aanleg is aangevangen kan de voorlopige hechtenis slechts voortduren tot het moment waarop de tenuitvoerlegging van een in vorige feitelijke aanleg onvoorwaardelijk opgelegde vrijheidsstraf gelijk is aan de door de verdachte in voorlopige hechtenis doorgebrachte tijd, tenzij op grond van nieuwe bezwaren ernstig rekening moet worden gehouden met de mogelijkheid dat de verdachte een langere onvoorwaardelijke vrijheidsstraf wordt opgelegd, dan wel indien een maatregel onvoorwaardelijk wordt opgelegd welke vrijheidsbeneming medebrengt of kan medebrengen.'

De formulering van deze bepaling sluit aan bij die van artikel 75 lid 4 Sv en 67a lid 3 Sv. Bij een dergelijke regeling biedt het eindvonnis (rechts)zekerheid. In deze constructie kan pas na een meer inhoudelijke toetsing geconcludeerd worden of er sprake is van nieuwe bezwaren, die van een dergelijk gewicht zijn dat zij rechtvaardigen dat de werking van het eindvonnis in eerste aanleg wordt gepasseerd.

Nu niet te verwachten valt dat de capaciteitsproblemen bij de hoven op korte termijn zo worden aangepakt dat het gros van de appèllen binnen 180 dagen wordt afgedaan, lijkt dit een regeling die voldoet aan de eisen van rechtszekerheid, zodat regionale verschillen geen rol meer kunnen spelen. ●

14 Vgl. M.S. Groenhuijsen, 'Voorlopige hechtenis in de fase van het hoger beroep', *DD* 2004-8, blz. 783-788: "De vraag stellen is hem beantwoorden."

15 Beslissing Gerechtshof Amsterdam, zitting houdend te Arnhem d.d. 10 mei 2005, ressortnummer 21-002778-04 (ongepubliceerd). Het betreft hier dan ook feitelijk het gerechtshof Arnhem.

16 Gerechtshof Amsterdam, d.d. 22 september 2004, ressortnummer 23-000396-04 (ongepubliceerd).

17 In elk geval blijkt van een welwillendheid van het gerechtshof 's-Hertogenbosch uit de beslissingen gepubliceerd in *NbSr* 2004 nr. 256, *NbSr* 2003 nr. 79 en de beslissing d.d. 1 juni 2004, rolnr. 20.1915.04 (ongepubliceerd). Voorts is ons door collega's uit de ressorten 's-Hertogenbosch

en Leeuwarden bevestigd dat de gerechtshoven aldaar tot invrijheidstelling overgaan bij het bereiken van de v.i.-datum, ook indien de zaak reeds pro forma ter zitting is behandeld. Van invrijheidstelling bij het bereiken van de v.i.-datum wordt hoogstens afgezien als de zaak inmiddels echt inhoudelijk wordt behandeld (met dank aan mrs. H. Anker en H.H.M. van Dijk).

18 Gerechtshof 's-Gravenhage in de zaak met ressortnummer 22-007217-04 (ongepubliceerd).

19 Wegens de 'zunige' kortingsregeling.

20 Hoge Raad d.d. 3 oktober 2000, LJN: AA7309, 00775/99.

21 Gerechtshof Leeuwarden d.d. 15 juni 2005, *NbSr* 2005 nr. 284; gerechtshof Amsterdam d.d. 30 maart 2005, *NbSr* 2005 nr. 274.

22 Tweede Kamer, vergaderjaar 2003-2004, 29 253, nr. 3, blz. 11.

23 Vgl. Reijntjes, a.w., blz. 378, die noemt dat bij een te verwachten hogere straf in hoger beroep het oordeel van de rechters die in eerste aanleg de zaak ten gronde hebben beoordeeld zwaarder dient te wegen en tot invrijheidstelling dient te worden overgegaan. Zo ook: Groenhuijsen, a.w., blz. 783-784.

24 Vgl. Reijntjes, a.w., blz. 378.

25 Bijvoorbeeld bij een partiële vrijspraak in eerste aanleg kan het onder omstandigheden wenselijk zijn dat het gerechtshof na nieuw bewijs toch de voorlopige hechtenis kan laten voortduren.